REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
Zlatar, Trg slobode 14A

Poslovni broj: P-744/2023-43

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E NJ E

Općinski sud u Zlataru, po sucu Nevenu Kucelj, u parničnom predmetu tužitelja Zorana Janković, OIB:82961464762,D. Demetra 6, Gornja Lomnica, zastupanog po punomoćnici Katji Jajaš, OIB:74534638578,odvjetnici iz Odvjetničkog društva Jajaš & Vukelić d.o.o. iz Rijeke, Trg 128. brigade Hrvatske vojske 4, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB DIONIČKO DRUŠTVO, OIB: 02535697732,Zagreb, Radnička cesta 50, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva § Leko i partneri d.o.o., Zagreb, Domagojeva 18, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 23. rujna 2026. godine u nazočnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika odvjetnika Mihajla Štula, te zamjenika punomoćnika tuženika, odvjetnika Ilije Boić, na ročištu za objavu presude, dana 6. studenog 2026. godine,

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

" I. Utvrđuje se da su ništetni i bez pravnog učinka dijelovi odredbe Ugovora o kreditu br. 9012251097, zaključenog između tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGEB d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, te tužitelja kao korisnika kredita Zoran Janković, D. Demetra 6, OIB: 82961464762, Gornja Lomnica, 10412 Donja Lomnica, kojeg su ugovorne strane zaključile dana 29. siječnja 2007. godine, solemniziranog po Javnoj bilježnici iz Raba, Ermina Radić, PC Mali Palit, dana 01. veljače 2007. godine, pod posl. Br. OU-34/2007, i to:
- Dio odredbe članka 1.
po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“
- Dio odredbe članka 7.2.

„…po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora."

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGEB d.d., OIB: 02535697732 Radnička cesta 50, Zagreb, da isplati tužitelju ZORAN JANKOVIĆ, D. DEMETRA 6, OIB: 82961464762, GORNJA LOMNICA,10412 DONJA LOMNICA, iznos od 9.077,10 EUR-a (€) na ime razlike između naplaćenih kamata i kamata prema početnom otplatnom planu, zajedno sa pripadajućim zakonskim kamatama koje teku za svaki pojedinačni iznos i to na iznos od:

• na iznos od 0,80 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 19.5.2006. godine pa do isplate;
• na iznos od 0,34 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.9.2006. godine pa do isplate;
• na iznos od 1,89 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 19.3.2008. godine pa do isplate;
• na iznos od 4,38 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 18.11.2008. godine pa do isplate;
• na iznos od 27,49 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.1.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 34,24 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 19.2.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 15,18 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 18.3.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 18,54 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.4.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 11,35 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 17.6.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 16,51 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.7.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 16,51 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.7.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 16,51 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.7.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 10,84 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.8.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 16,50 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.9.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 10,72 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.10.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 15,28 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 17.11.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 13,66 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.12.2009. godine pa do isplate;
• na iznos od 30,00 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.2.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 28,52 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.3.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 36,21 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.4.2010. godine pa do isplate;

• na iznos od 47,49 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.5.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 48,85 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.6.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 62,76 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.8.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 64,44 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 17.8.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 92,06 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.9.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 79,50 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.11.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 97,88 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.12.2010. godine pa do isplate;
• na iznos od 112,81 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 8.1.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 102,88 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.1.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 90,22 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 17.2.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 102,93 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 17.3.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 109,87 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.5.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 132,87 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.6.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 159,63 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.7.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 192,21 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 17.8.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 142,05 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.9.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 127,33 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.10.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 126,19 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.10.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 128,58 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.12.2011. godine pa do isplate;
• na iznos od 140,81 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.1.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 145,65 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.2.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 140,74 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.3.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 143,05 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.5.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 143,05 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.5.2012. godine pa do isplate;

• na iznos od 143,36 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.5.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,63 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 19.5.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 142,42 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.7.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 140,41 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.8.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 130,18 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 23.9.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 143,48 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.11.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 140,36 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.12.2012. godine pa do isplate;
• na iznos od 136,33 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 16.1.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 131,93 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.2.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 144,54 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 20.4.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 144,54 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 20.4.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 122,05 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 24.5.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 126,42 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 12.6.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 127,15 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.7.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 129,25 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.8.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 131,35 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.9.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 136,44 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.10.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 137,36 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.11.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 143,57 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.12.2013. godine pa do isplate;
• na iznos od 137,09 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.1.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 144,66 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 19.2.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 147,67 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 1.3.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 138,82 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 1.3.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 137,89 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.3.2014. godine pa do isplate;

• na iznos od 136,47 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.4.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 131,34 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.5.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 132,38 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.6.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 136,30 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.7.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 137,88 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.8.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 138,45 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.9.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 141,60 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.10.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 145,20 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.11.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,32 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.12.2014. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,83 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.1.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 7.2.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.2.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.3.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.4.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 14.5.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.6.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.7.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 13.8.2015. godine pa do isplate;
• na iznos od 146,79 EUR sa z.z. kamatom tekućom od dana 15.9.2015. godine pa do isplate;
a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe."

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 2.761,72 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22. rujna 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna

stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj sa dijelom zahtjeva za isplatu zakonske zatezne kamate na dosuđeni iznos pod točkom II. koja teče od 29. kolovoza 2023. do 21. rujna 2026.

IV. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužitelju u iznosu od 380,10 EUR te se odbija tuženikov prigovor radi prebijanja te tražbine sa tražbinom tužitelja.

V. Svaka stranka snosi svoje troškove ovog parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi su on kao korisnik kredita i tuženik zaključili dana 13. ožujka 2006. Ugovor okreditu broj: 9011076586, solemniziran po javnom bilježniku Katici Valić iz Zagreba, Trg N.Š. Zrinskog 17 pod brojem ovjere Ou-232/06.
Predmetnim ugovorom u članku 1. propisano je:
„Banka se obvezuje Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti 75.000,00 CHF (slovima: sedamdesetpettisuća CHF) po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“
U članku 7.2. istog ugovora propisano je:
„Kredit u iznosu od 75.000,00 CHF (slovima:sedamdesetpettisuća CHF) i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuju se u 156 (slovima: stopedesetšest) jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važećena dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.“

Predmetni ugovor je tuženik sklapao kao „trgovac“ u smislu odredbe članka 3. stavka 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj:96/2003. dalje u tekstu ZZP/03) sa tužiteljem kao „potrošačem“ u smislu članka 3. stavka 1. ZZP/03. Sporni ugovor je po naravi potrošački ugovor, dok je istovremeno riječ o standardiziranom ugovoru unaprijed sastavljenom od strane tuženika. Gore navedene odredbe svojim sadržajem odgovaraju odredbama članka 4. stavka 1. točke 21. i 34 aktualnog Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 19/2022, dalje u tekstu: ZZP/22).

U konkretnom slučaju, ugovor o kreditu zaključen je na način da se glavnica kredita vezala uz valutu švicarskog franka, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, tuženik kao trgovac i tužitelj kao potrošač, nisu pojedinačno pregovarali o primjeni takve klauzule. Tužitelj nije bio upoznat na jasan i transparentan način o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, niti je bio informiran o činjenici da je rizik inter valutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći. U trenutku zaključenja spornog ugovora je tako formulirana ugovorna odredba tužitelju kao potrošaču bez ikakvog prethodnog financijskog ili ekonomskog znanja bila nejasna i u cijelosti nerazumljiva.
Tužitelju nisu bili omogućeni svi parametri bitni za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, sve na štetu tužitelja kao potrošača.

Sukladno istaknutom tužitelj smatra da se u ovoj pravnoj stvari treba primijeniti odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje u tekstu ZOO/22) i to članka 323. stavak 1., članka 327. stavak 1, članka 328., koje citira, kao i odredbe Zakona o zaštiti potrošača i to članka 53. stavka 1. i 2. i članka 59..

Tuženik je postupao protivno svim načelima obveznoga prava. U svojim radnjama nije se vodio savjesnošću i poštenjem niti je vodio računa hoće li svojim radnjama prouzročiti štetu ovdje tužitelju. Zlouporabom svojih prava i boljeg ugovornog položaja, tuženik nije osigurao jednakost činidba u ugovornom odnosu, te je tužitelja neosnovano doveo u nepovoljniji položaj, što je između ostalog i potvrđeno presudama donesenim u sporu za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača.

U presudi Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012 od dana 04. srpnja 2013. u odnosu na tuženika utvrđeno je sljedeće:
„Utvrđuje se da je drugotužena P. b. Z. d.d. u razdoblju od 01.11.2004. godine do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora drugotužena P. b. Z. d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti , a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time drugotužena P. b. Z. d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 01.11.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača…“.

Isto tako tužitelj ukazuje na dijelove obrazloženja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž- 6632/2017-10 od dana14. lipnja 2018. godine, kojom je potvrđena prvostupanjska presuda u odnosu na ovdje tuženika te zaključuje da je razvidno da tuženik nije u razumnoj mjeri informirao tužitelja o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak, pa tužitelj nije mogao razumjeti sporne odredbe ni uz razumnu pažnju i oprez, a sve kako bi isti u konačnici mogao donijeti informiranu odluku o tome hoće li ili ne sklopiti predmetni ugovor koji sadrži spornu odredbu. Sve i kada bi postojao legitiman cilj za ugovaranje valutne klauzule, njezino postojanje u okolnostima predmetnog slučaja ne zadovoljava test proporcionalnosti.

Slijedom svega prethodno navedenog, razvidno je da je u konkretnom slučaju tuženik ponudio tužitelju Ugovor o kreditu koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, koje se imaju smatrati ništave u smislu odredbe članka 53. stavka 1. i 2. ZZP/22, odnosno članka 81.stavka 1. i 2. ZZP/03.

Budući da dio Ugovora o kreditu koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule vezane uz švicarski franak u članku. 2. i članku 3. stavku 2. Ugovora o kreditu, sklopljenog između tuženika i tužitelja, a čiji dijelovi su tužitelju prilikom zaključenja predmetnog ugovora bili nejasni, imaju smatrati ništetnim, tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je temeljem Ugovora o kreditu, odnosno dijela ugovora primio, sve sukladno člancima 323. stavka 1. i članka 1111. ZOO/22 kojim je propisano:

„Kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.“.
Posebno se napominje da prethodne odredbe Zakona o obveznim odnosima sadržajno u cijelosti odgovaraju odredbama istih članaka u ZOO/03.
U tom smjeru, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj, ovdje tuženik, nepošten od dana stjecanja, sve sukladno čl. 1115. ZOO/18.

Dalje tužitelj navodi da je dana 11. veljače 2016. godine tuženik je sa tužiteljem zaključio Dodatak ugovora o kreditu broj 9011076586, kojim se regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Dodatk je solemniziran od strane Javnog bilježnika Mladena Bureca iz Zagreba, Trg Stjepana Konzula 1.

No, činjenica sklapanja predmetnog Aneksa nije relevantna za ovaj postupak, obzirom da navedenim ugovorom tužitelj nije obeštećen u cijelosti po osnovi ugovaranja ništetnih odredbi.
Opreza radi, tužitelj ističe kako isti ima pravni interes za utvrđenjem da su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, a čija činjenica proizlazi iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Rev 2868/2018 od 12. veljače 2019. godine.

Aneksom ugovora nije ni u kojem slučaju riješeno pitanje pretplata po osnovi tečaja valute i kamata. Tužitelj ukazuje da ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla, pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kada uzrok ništetnosti naknadno nestane.

Tužitelj trenutno ne posjeduje svu potrebnu dokumentaciju za specifikaciju tužbenog zahtjeva, stoga predlaže Naslovu da temeljem odredbe članka 186.b Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, dalje u tekstu ZPP) donese rješenje kojim nalaže tuženiku, da za sudi tužitelja u roku od 15 dana dostavi dokumentaciju u vezi ugovora te odredi provođenje vještačenja po vještaku financijske struke, nakon čega će tužitelj precizirati tužbeni zahtjev za isplatom preplaćenih iznosa s osnova valutne klauzule u roku koji mu za to tijekom postupka odredi nadležni sud.

Zaključno predlaže da sud presudom utvrdni ništetnim ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF te da obveže tuženika da mu isplati iznos koji je stekao temeljem tih ništetnih odredbi, a koji je tužitelj specificirao nakon provođenja financijskog vještačenja na iznos od 9.077,10 EUR sa zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare te osporava osnov i visinu utuženog potraživanja.

Tuženik ističe kako je postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti nejasan i nedefiniran u dijelu koji se odnosi na isplatu, s obzirom na to da osnovanost tako postavljenog zahtjeva ne proizlazi iz materijalnih dokaza, a tužitelj nije dokazao da bi bili ispunjeni uvjeti za podnošenje stupnjevite tužbe u smislu odredbe čl. 186.b Zakona o parničnom postupku.

Smatra kako su tužba i tužbeni zahtjev neuredni i nepodobni za postupanje pa da tužbu treba odbaciti.

Naime, tužitelj je cijelu svoju tužbu pogrešno koncipirao na način kao da je predmetni ugovor i dalje na snazi, iako je isti prestao postojati, obzirom da je tužitelj s tuženikom prvenstveno 2016. sklopio Dodatak ugovoru o kreditu sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), a kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

Prije svega, tuženik ističe kako je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu broj 9012536851 kreditni odnos između stranaka izmijenjen.

Konverzija je izvršena upravo sa svrhom i na način da se u obračun uključe sva plaćanja od početka trajanja kredita i to plaćanja preračunata kao da je kredit početno bio u EUR, što naravno uključuje i kamate.

Drugim riječima, početni kredit u CHF prestao je postojati u potpunosti nakon što je konvertiran u EUR pa po tom kreditu u CHF ne može više biti nikakvog potraživanja niti zahtjeva. Slijedom odredbi Zakona, tuženik je reobračunavao kredite od početka njihovog trajanja kao da se radilo o kreditima u EUR i priznao te uračunao sve uplate korisnika kredita u kunama.

Budući da je prihvatom konverzije i potpisom Dodatka ugovoru na strani tužitelja prestalo bilo kakvo potraživanje tužitelja po ugovoru u CHF, to je očito kako, s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev, tužitelj više nema i ne može imati bilo kakvih potraživanja.

Predmetni Dodatak ugovoru o kreditu sklopljen je temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, a prema čl. 19.e.st.6. proizlazi zaključak da, ukoliko je klijent, kao što je ovdje slučaj, prihvatio konverziju kredita i potpisao Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija, tada isti više ne može postavljati bilo kakav zahtjev u odnosu na ugovorni odnos koji je prestao postojati.

Što se tiče same preplate, pretvaranjem uplaćenih iznosa u iznose kojim se namiruju iznosi obroka po novom otplatnom planu u EUR, uplaćeni iznosi po CHF otplatnom planu, a koji su veći od iznosa EUR obroka raspoređuju se kao preplata.

Preplata se priznaje potrošaču na ime plaćanja budućih obroka koji će dospijevati, a ne tretiraju se kao umanjenje glavnice.

Preplata se može iskoristiti na način da se kod plaćanja budućeg obroka odnosno anuiteta iznos do najviše 50% može zatvoriti preplatom sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi.

Nastavno, budući da je potpisom Dodatka ugovoru o kreditu nesporno izvršena konverzija ugovora, time je i sam tužitelj prihvatio i priznao da mu je prilikom obračuna konverzije obuhvaćena ukupna masa sredstava (sve uplate po svim osnovama) koje je do tada tužitelj izvršavao, pa tako i uplate po osnovi kamate.

Iz navedenoga Dodatka nedvojbeno proizlazi kako je tužitelju predmetni ukupni iznos preplate utvrđen s osnove preračunatog tečaja, pridruženog preplati sa osnove iznosa preplaćenih kamata.

Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske u tzv. Oglednom postupku, broj Gos- 1/2019 od 04.03.2020. godine odlučeno je kako sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (dalje: ZID ZPK) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kad su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

Dodatno, tuženik ističe kako ZID ZPK vrlo jasno određuje na koji se način provodi konverzija te bilo kakvo novo „obeštećenje“ odnosno potraživanje potrošača koji su prihvatili konverziju dovodi do situacije da bi takvi potrošači bili dovedeni u

situaciju da ostvare dvostruku korist, na štetu banke te protivno samom ZID ZPK, dakle bez valjane pravne osnove.

Potrošači neosnovano svojim tužbenim zahtjevima traže još povoljnije uvjete (bez valjanog pravnog temelja) od onih koji su im zakonski dopušteni odredbama ZPK ZPK, ali i povoljnije od onih po kojima kredite vraćaju potrošači koji su od samog početka imali sklopljene isključivo kredite s valutnom klauzulom u EUR.

Nadalje, tuženik ističe kako sukladno odredbama ZZP, interes za podizanje tužbe iz odredbe čl. 131. ZZP 09 postoji samo ako i dok postoji povreda koju je potrebno otkloniti, odnosno potrebno je utvrditi da u trenutku donošenja odluke suda postoji povreda kolektivnih interesa potrošača koju je potrebno otkloniti.

Kako povrede, u trenutku podizanja tužbe (više) nema, odluka suda ne može biti usmjerena u cilju utvrđenja i otklanjanja povrede koje nema te se tužba ukazuje u cijelosti promašenom, budući da postupanje tuženika (koje tužitelj neosnovano i nepravilno smatra protupravnim) više niti ne postoji, odnosno istoga nikada nije niti bilo.

Nadalje, tuženik ističe kako iz odredbi čl. 138 a Zakona o zaštiti potrošača te 502. Zakona o parničnom postupku kao temelju po kojem bi navedena presuda obvezivala sudove povodom zahtjeva potrošača, proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u posebnim parnicama za naknadu štete!

Budući da se konkretnom slučaju ne radi o parnici radi naknade štete, već o parnici radi utvrđenja, pozivanje tužitelja na utvrđenja suda iz presude VTS-a broj PŽ-7129/13 pravno je irelevantna u smislu odredbi čl. 138.a. i 502.c. ZPP-a, čime se postavljeni tužbeni zahtjev i tužba u cjelini ukazuju u potpunosti neosnovanima i neurednima.

Osim toga, ugovorne odredbe u konkretnom slučaju nisu istovjetne sa sadržajem onih o kojima se sudilo u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Budući da nema objektivnog identiteta ugovorne odredbe (o kojoj je suđeno u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača) i ugovorne odredbe u Ugovoru sklopljenom s individualnim potrošačem, pa se individualni potrošač na presudu ne može pozivati, niti bi to imalo smisla, slijedom čega je presuda VTSRH irelevantna u ovom sporu, kako u pogledu činjeničnih tako i u pogledu pravnih pitanja.

Štoviše, da bi tužitelj polagao pravo na isplatu preplaćenih iznosa ugovorene kamate s pozivom na ništetnost ugovorne odredbe i kolektivnu zaštitu pruženu navedenim sudskim odlukama, valjalo bi prethodno sudsku zaštitu zahtijevati podnošenjem tužbe za utvrđenje ništetnosti.

Također, a kako je već i ranije istaknuto, tuženik je tijekom ugovornog odnosa s tužiteljem ugovornu kamatu mijenjao ali isključivo zbog promjena tržišnih uvjeta.

Valutna klauzula, je izričito dopuštena i predviđena odredbama Zakona o obveznim odnosima koji u člancima 22. i 26. izričito dopušta valutnu klauzulu kao i promjenjivu kamatnu stopu! Osim toga, sadržaj ugovora te postupanje tuženika u cijelostisu usuglašeni sa lex specialis – zakonima koji direktno i jasno reguliraju predmetni poslovno- pravni odnos banke i korisnika.

Osim toga, u ugovoru o kreditu ne navodi se da se kredit otplaćuje u kunama niti je anuitet izražen u kunama. Naime u ugovoru jasno stoji da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora.

Ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane nisu u nejednakom položaju budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima. Naime, smisao zakonske odredbe čl. 22. ZOO je da kroz cijelo vrijeme svog postojanja novčana tražbina bude zaštićena valutnom klauzulom, koja prestaje djelovati tek kada dužnik ispuni svoju obvezu, odnosno, s obzirom na ugovoreni način plaćanja uz primjenu zakonom predviđene i dopuštene valutne klauzule, primjenjuje se načelo monetarnog nominalizma propisanog odredbom čl. 21. ZOO.

Tuženik, nadalje, ukazuje i na to kako je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika, te ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta.

Tuženik nadalje ističe se kako je tužitelj poslovno sposobna osoba te prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojio niti jedno pitanje kao „sporno“ ili tražio bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza i/ili ugovorne pozicije, unatoč višestrukoj provjeri od strane službenika banke pa konačno i javnog bilježnika, onda se s pravom može zaključiti da spornih odredbi nije niti bilo. Štoviše, tužitelj se svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama budući da je sam ocijenio kako mu, sukladno njegovim potrebama i mogućnostima, upravo najviše odgovara.

Nadalje, iluzorno je očekivati da banka pregovara o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu sa svakim potrošačem. To, obzirom na specifičnost usluge jednostavno nije moguće, kako zbog posebne regulative u poslovanju banaka, tako i zbog činjenice da bi postupak odobravanja kredita trajao mjesecima, a bančina bi usluga time u tolikoj mjeri poskupjela da bi većini potrošača bila nedostupna.

Osim toga, potrošač/korisnik kredita je poslovno sposobna osoba koja je, od tuženika prije zaključenja ugovora dobio sva potrebna pojašnjenja i informacije, te je tu činjenicu i potvrdio potpisom ugovora.

Dakle, obzirom na činjenicu da su sklapanje Ugovora o kreditu i solemnizacija istoga, odraz stvarne volje ugovornih strana, te da je tužitelj bio upoznat sa svim pravima i obvezama koje iz istog ugovora proizlaze, stoga je zahtjev na utvrđenje ništetnosti kako ga potražuje tužitelj neosnovan je u cijelosti.

Slijedom navedenoga, tuženik ističe kako je prilikom zaključenja predmetnoga ugovora s tužiteljem u potpunosti poštovao tada važeću zakonsku regulativu te je argumentacija tužitelja koji pokušava svoj slučaj podvesti pod zakonske odredbe važeće u vrijeme podnošenja predmetne tužbe sudu, a ne u vrijeme zaključenja/trajanja ugovora o kreditu, očito pogrešna i promašena.

Ukoliko sud odredi provođenje financijskog vještačenja, čemu se tuženik protivi, potrebno je da vještak izvještači jesu li konverzijom u obračun uključena sva plaćanja od početka trajanja kredita i to plaćanja preračunata kao da je kredit početno bio u EUR, što naravno uključuje i kamate.

3. Nakon što je sud je sud donio pravomoćno rješenjem od 17. prosinca 2024. tuženik je postupio po nalogu suda te je dostavio u spis traženu dokumentaciju vezanu za ugovorni odnos stranaka, tužitelj je postavio određeni zahtjev za isplatu i to u iznosu od 3.095,08 €, sa kamatama.

Nakon provođenja financijskog vještačenja tužitelj je postavio zahtjev kako je to navedeno u točki I izreke povisivši zahtjev za isplatu na 9.077,10 EUR, a naknadno je podneskom zatražio posebno i isplatu obračunatih zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose po osnovi ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli do dana

konverzije, u iznosu od 2.761,71 EUR, sa kamatom od 29. kolovoza 2023. godine do isplate.

Pri tome je ovaj zahtjev naznačio kao alternativno supsidijarni, odnosno eventualno kumulirani, za kojeg je predložio da ga sud prihvati, ako odbije zahtjev za isplatu iznosa od 9.077,10 EUR.

4. Budući da je tuženik naknadno po provođenju vještačenja povisio tužbeni zahtjev, u pitanju je preinaka tužbe prema članku 191. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 155/2023,146/2025; kraće ZPP), koju je sud, unatoč protivljenju tuženika dopustio u smislu članka 190. stavak 2. i 3. tog Zakona , budući da tužitelj prije provođenja financijskog vještačenja, bez svoje krivnje, nije mogao točno specificirati i postaviti konačni zahtjev za isplatu.

5. Tijekom postupka pročitani su Ugovor o kreditu broj 9011076586 kojeg su stranke sklopile dana 13. ožujka 2006. godine, plan otplate, pregled uplata po kreditu na dan 9. 01. 2025., otplatna tablica s prikazom efektivne kamatne stope, dopis tuženika od 11. studenog 2015. Konverzija kredita po ugovoru o kreditu broj 9011076586 sa izračunom konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015., pregledom stanja svih pojedinačnih vrsta tražbina, odnosno izvodom otvorenih stavaka i prijedlogom dodatka ugovora o kreditu, Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011076586 sklopljen dana 11. veljače 2026. godine. Provedeno je financijsko vještačenje te je pročitan nalaz i mišljenje mr. sc. Zrinka Ručečvić. Saslušan je tužitelj.

6. Tužbeni zahtjev je neosnovan, a eventualno kumulirani zahtjev je osnovan.

7. Nije sporno, da tuženik kao banka sa tužiteljem kao korisnikom kredita sklopio Ugovor o kreditu br. 9011076586 dana 13. ožujka 2006. godine kojim se obvezao tužitelju isplatiti kredit u iznosu od 75.000,00 CHF u protuvrijednosti HRK po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita, a namjena kredita bila je adaptacija stambenog objekta.

Prema članku 4. tužitelj se obvezao tuženiku platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,75 % godišnje.

Rok otplate iznosi 156 mjeseci, te se kredit otplaćuje u 156 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.

8. Isto tako nije sporno da je tuženik tužitelju dostavio Obavijest od 11. studenog 2015. sa izračunom konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015., pregledom stanja svih pojedinačnih vrsta tražbina, odnosno izvodom otvorenih stavaka i prijedlogom dodatka ugovora o kreditu, nakon čega su stranke sklopile Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011076586, dana 11. veljače 2016. godine

9. U tom Dodatku, članak drugi, ugovorne strane suglasno utvrđuju da je korisnik kredita prihvatio Izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF iz članka prvog, stavak prvi ovog Dodatka, u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR sa stanjem na dan 30. rujna 2015. godine, izračunatim sukladno članku 19.c Zakona o potrošačkom kreditiranju kao i Izvod otvorenih stavaka po kreditu iz člana prvog ovog Dodatka koji je predmet konverzija na dan 30. rujna 2015. godine.

10. U članku trećem utvrdile su da preostala neotplaćena (nedospjela) glavnica kredita na dan 30. rujna 2015. iznosi 16.872,95 EUR plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke, te iznos preplate od 4.686,28 EUR,

U članku petom utvrdile su da će se iznos preplate koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji će dospijevati nakon sklapanja ovog Dodatka.

11. Nesporno je kako je odlukom odnosno presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018., potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 o dana 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke, kojom se utvrđuje da je između ostalih banaka i ovdje tuženik d.d. „u razdoblju od 1. 11. 2004. godine do 31. 12. 20008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica Švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003), u razdoblju od 01. 06. 2004. do 6. 08. 2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. 08. 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 133/2009) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.“

12. Ovakva odluka u postupku zaštite kolektivnih interese i prava potrošača, prema odredbi članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013; krat. ZZP) odn. članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/14), obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi nakade štete uzrokovane postupanjem tuženika odn. radi isplate.

13. Konačno, i članak 502.c ZPP-a određuje da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona / tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava/ da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

14. Iz logičnog i uvjerljivog iskaza tužitelja proizlazi kako je u to vrijeme započeo sam gradnju obiteljske kuće pa su mu bila potrebna novčana sredstva da bi tu kuću mogao završiti. Prijatelj mu je imao poznanika u PBZ-u pa mu je dogovorio sastanak u poslovnici banke u Oktogonu u Zagrebu.

Banka je pripremila sve papire i formular ugovora kojeg je on samo potpisao. Bio je sretan što je dobio kredit, odnosno novac da može završiti kuću. Nije bilo nikakvog pojedinačnog pregovaranja o promjenjivoj kamatnoj stopi niti o valutnoj klauzuli. Banka mu je ponudila taj ugovor vezan uz švicarski franak i on je to prihvatio.

Novac kredita utrošio je u izgradnju i uređenje kuće koju nije uspio završiti te ju je prodao prije otprilike 3 godine. Do tog je trenutka stanovao u kući i nije je koristio za nikakvu poslovnu djelatnost

Banka ga nije upozorila na eventualni rizik rasta tečaja ugovorene valute niti na pravne posljedice istog. Isto tako, nitko mu nije govorio o bilo kakvoj mogućnosti da mogu tražiti izmjenu kredita, odnosno ugovornih odredbi.

Istina je da je sklopio dodatak predmetnog ugovora o kreditu 2016. g., a iskreno ne zna iz kojih razloga.

Nije shvaćao što znače pojmovi valutna klauzula i promjenjiva kamatna stope, a čini mu se da ugovor prije potpisivanja nije pročitao.

15. Dakle, s obzirom na naprijed navedeno što se tiče namjene i svrhe u koju je kredit utrošen, sud zaključuje kako je riječ o potrošačkom ugovoru, a s druge strane tuženik, suprotno odredbi članka 81. stavak 4. ZZP/03, nije dokazao činjenicu navodne pune obaviještenosti tužitelja kao potrošača u fazi pregovaranja odnosno predugovornoj fazi i njegovog pristanka na takav ugovor, a pri čemu bi tužitelj bio potpuno obaviješten o naravi, rizicima i posljedicama sporne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

16. Obzirom na navedenu ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, te sukladno prijedlogu tužitelja, financijski je vještak u svom nalazu naveo slijedeće:

Privredna banka Zagreb d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili su 13. ožujka 2006. Ugovor o kreditu broj 9011076586 (u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu), sa sljedećim osnovnim ugovornim elementima:

- iznos kredita je kunska protuvrijednost od 75.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita,
- ugovoren je rok otplate od 156 mjeseci, otplata u jednakim mjesečnim anuitetima,
- promjenjiva kamatna stopa redovnih kamata, koja je na dan sklapanja Ugovora o kreditu iznosila4,75 % godišnje,
- prema primijenjenom otplatnom planu, dospijeće prve obveze bilo je 30. travnja 2006., a sljedećih svakog zadnjeg dana u mjesecu,
- otplata mjesečnih anuiteta, iskazanih u valuti, u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora važećem za CHF na dan plaćanja.

Kredit je iskorišten 21. ožujka 2006. s kojim danom je srednji tečaj kreditora za valutu CHF iznosio 4,668617 kn pa je iznos kredita od 75.000,00 CHF iskazan u protuvrijednosti kuna iznosio 350.146,28 kn odnosno 46.472,40 EUR.

Privredna banka Zagreb d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili su 11. veljače 2016. Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011076586, sa sljedećim osnovnim elementima:

- na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR iznosila je 16.872,95 EUR,
- prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. korisnik je uplatama po kreditu u CHF preplatio konvertirani kredit u EUR za iznos 35.791,46 kn.

Prema otplatnom planu s prikazom promjena kamatnih stopa proizlazi kako se u razdoblju od sklapanja Ugovora do dana konverzije (30. rujna 2015.) kamatna stopa više puta mijenjala, te je iznosila:

4,75 % godišnje od prvog anuiteta do zaključno anuiteta s dospijećem 30. lipnja 2006.,

4,65 % godišnje od anuiteta s dospijećem 31. srpnja 2006. do zaključno anuiteta s dospijećem 31. srpnja 2007.,

5,65 % godišnje od anuiteta s dospijećem 31. kolovoza 2007. do zaključno anuiteta s dospijećem 31. prosinca 2007.,

5,70 % godišnje za anuitet s dospijećem 31. siječnja 2008.,

6,45 % godišnje od anuiteta s dospijećem 29. veljače 2008. do zaključno anuiteta s dospijećem 31. prosinca 2008.,

6,50 % godišnje od anuiteta s dospijećem 31. siječnja 2009. do zaključno anuiteta s dospijećem 31. listopada 2010.,

6,15 % godišnje od anuiteta s dospijećem 30. studenoga 2010. do zaključno anuiteta s dospijećem 30. travnja 2011.,

5,90 % godišnje od anuiteta s dospijećem 31. svibnja 2011. do zaključno anuiteta s dospijećem 31. srpnja 2011.,

5,65 % godišnje od anuiteta s dospijećem 31. kolovoza 2011. do zaključno anuiteta s dospijećem 31. prosinca 2013.,

3,23 % godišnje od anuiteta s dospijećem 31. siječnja 2014. do konverzije.

17. Za odgovaranje na postavljene zadatke, u Tabeli 1 vještak je dao otplatni plan kojeg je primijenio kreditor u razdoblju otplate kredita te se iskazuju razlike u visini obveza tužitelja po osnovi promjene tečaja (stupac 'k'), na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd') pomnoži razlikom tečajeva (onog stvarno primijenjenog na dan svake pojedine uplate i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita).

S obzirom je po predmetnom kreditu provedena konverzija, a radi ocjene učinaka efekata iste, obračunane su i iskazane zatezne kamate na tečajne razlike (stupac 'l') od datuma plaćanja svakog pojedinog anuiteta do 30. rujna 2015.

18. U skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza, na temelju postavljenog zadatka, mišljenje je vještaka kako slijedi:

A/ ako se promatraju samo iznosi koje je tužitelj više platio tada:

- razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (30.4.2006.) do dana konverzije (30.9.2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme isplate kredita, iznosi ukupno 9.077,10 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi dani su u stupcu 'k'' Tabele 1 iz nalaza (pozitivni iznosi razlika),

- zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi promjene tečaja, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 2.761,71 EUR,

- nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30.9.2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30.9.2015. (manje priznati iznos preplate) iznosi 7.088,47 EUR (koje se u cijelosti odnosi na glavnicu),

B/ ako se promatraju svi iznosi (i pozitivni i negativni, prebijeno) tada:

- razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (30.4.2006.) do dana konverzije (30.9.2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme isplate kredita, iznosi ukupno 8.697,00 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi dani su u stupcu 'k'' Tabele 1 iz nalaza (svi iznosi),

- zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi promjene tečaja, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 2.376,13 EUR,

- nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30.9.2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30.9.2015. (manje priznati iznos preplate) iznosi 6.322,79 EUR (koje se u cijelosti odnosi na glavnicu),

C/ iznos preostale glavnice na dan konverzije (30.9.2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do konverzije 30.9.2015., primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita, iznosi 1.313,56 EUR (konvertirani iznos),

Provedbom konverzije, a uzevši pritom sve efekte provedene konverzije u obzir, tužiteljeva obveza po kreditu nije svedena na onaj iznos kolika bi bila prema početnim uvjetima kredita uz eliminaciju ništetnih ugovornih odredbi (valutne klauzule i promjene kamate), što je notorno, jer je intencija konverzije bila dovođenje tužitelja u situaciju kao da je koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR.

19.Tužitelj nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, dok je tuženik prigovarao istom iz razloga što uslijed provedene konverzije taj nalaz i mišljenje nije primjenjiv u ovom slučaju, odnosno ne može se upotrijebiti kao dokaz temeljem kojeg bi sud usvojio tužbeni zahtjev.

20. Nalaz i mišljenje sud je prihvatio jer je dan od strane stručne i ovlaštene osobe, na temelju vjerodostojne dokumentacije i egzaktnih podataka o otplati kredita, po pravilima znanosti i vještine.

Međutim iz pravnih razloga koji se navode u nastavku obrazloženja, nalaz vještaka bitan je za odluku o tužbenom zahtjevu samo u određenom segmentu.

21. Naime, nitko ne dovodi pitanje pravnu valjanosti predmetnog dodatka ugovora o kreditu kojom je izvršena konverzija u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

22. Glede valjanosti ovakvog dodatka ugovora Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio se u odluci poslovni broj Gos-1/2019 -36 od 3. ožujka 2020. donesenom povodom oglednog postupka radi davanja odgovora na pitanje je li ugovor o konverziji koji je zaključen valjan unatoč tome što je tijekom postupka pravne zaštite kolektivnog interesa i prava potrošača utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

Na postavljeno je pitanje najviši sud dao odgovor da sporazum o konverziji sklopljen na temelju ZID ZPK/15 ima pravne učinke i da je valjan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, slijedom čega je za rješenje konkretnog spora odlučno kakvi su pravni učinci ugovora o konverziji.

23. Nije sporno da je predmetni Aneks ugovoru o kreditu od 11. veljače 2016. sklopljen sukladno glavi IV.a Konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, člancima 19.a do 19. i. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16), koja je dodana u tekst temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15: kraće ZID ZPK/15).

Dakle, tužitelja je prihvatio ponudu tuženika koji je u skladu s ZID ZPK/15 bio dužan potrošaču ponuditi konverziju u propisanoj formi i sadržaju, a potrošač nije bio obvezan prihvatiti izračun konverzije niti s vjerovnikom sklopiti sporazum o konverziji.

Pravo izbora bilo je na predniku tužitelja, pri čemu nije od utjecaja njegova pobuda za zaključenje tog sporazuma.

24. Iako se Vrhovni sud u citiranoj presudi poslovni broj Gos-1/2019-36 od 3. ožujka 2020. izričito ne izjašnjava o tome da li bi potrošači koji su konvertirali ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u CHF u ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u EUR imali pravo ostvarivati i kondemnatorne zahtjeve na temelju pravomoćnih utvrđenja iz kolektivne pravne zaštite kojima je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, može se reći da se sugerira da bi ostvarivanje takovih zahtjeva trebalo omogućiti onim potrošačima koji su zaključili ugovor o konverziji u suprotnostima s posebnim odredbama ZID ZPK/15.

Međutim to ovdje nije slučaj, pa čak ni tužitelj ne iznosi tvrdnju da bi dodatak ugovoru bio suprotan tom Zakonu.

25. S druge strane Vrhovni sud navodi da je cilj tog Zakona bio otklanjanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i otklanjanja dužničke krize na osnovi jednokratni i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije u odgovarajuće kredite sklopljene u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR-ima, time da se radi o jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca koja se provodila na način da se potrošač koji je bio zaključio ugovor uz valutnu klauzulu u CHF stavio u položaj kakav bi imao da je zaključio ugovor o kreditu vezan u EUR.

26. Upravo iz tog razloga konkretni Dodatak ugovoru o kreditu predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu kojeg je Ustavni sud u svojoj odluci U-III-3685/2015 od 4. travnja 2017. ocijenio suglasnim u Ustavom Republike Hrvatske.

Budući da je tužitelj sklapanjem tog Dodatka ugovoru doveden u poziciju u kojoj bi bio da je zaključio ugovor o kreditu u EUR, našao se u situaciji kao da ništetnih ugovornih odredbi uopće nije bilo, što je u skladu s Direktivom 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

27. Sklapanjem Dodatka ugovora, sporazuma o konverziji riješeno je pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, jer na to jasno upućuje odredba članka 19.c stavak 1. točka 2. i 3. ZID ZPK/15 kao i odredbe članka 19.c stavak 1. točka 4. i 5., koja uređuje pitanje načina iskorištavanja iznosa koji se odnose na prethodno izvršene uplate po osnovi osnovnog ugovora o kreditu.

28. Članak 19.c stavak 1. točka 1., 2. i 3. ZID ZPK/15 određuje način konverzije tako da se:

"1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF,

3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovoga stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta,".

29.. Nadalje, u konkretnom slučaju je došlo do primjene točke 4. i 5. stavka 1. članka 19.c citiranog zakona koji koje određuju da se:

"4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. ovoga stavka, pri čemu se poštuje redoslijed namirenja dospjelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate,

5. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. ovoga stavka veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovoga stavka smatra preplatom koja se:

- ako iznos preplate ne prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, koristi za namirenje budućih obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR koji će dospjeti na način da se sukcesivno kod plaćanja budućeg obroka odnosno anuiteta koji će dospjeti iznos do najviše 50% dospjelog obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR namiri preplatom, sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi, pri čemu ako iznos preplate prelazi više od 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, vjerovnik i potrošač sporazumom definiraju način iskorištavanja iznosa preplate iznad 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR,".

30. Dakle, uplate koje je izvršio tužitelj kao potrošač po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu iskorištene su za otplatu njenog kredita u EUR i to radi namirenja budućih obroka koji su utvrđeni novim otplatnim planom koji je zamijenio otplatni plan za kredit u CHF.

31. Ovim, po stavu suda, nije narušena ravnoteža između tužitelja kao potrošača i tuženika kao kreditora, s obzirom da je od odlučnog značaja već ranije istaknuta činjenica da je tužitelj u skladu s odredbom članka 19.d ZID ZPK/15 informiran o posljedicama konverzije i da je u skladu s odredbom članka 19. e tog Zakona, imao mogućnost prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije.

32. Sklapanjem predmetnog Dodatka ugovora o kreditu na način kako je propisan odredbom članka 19.c ZID ZPK/15 osiguran je povrat stečene koristi kreditora kao banke putem korištenja uplata potrošača za namirenje dospjelih i budućih obroka kredita u EUR koji je zamijenio kreditu u CHF do čega je došlo na temelju informiranog pristanka potrošača kojem su bile poznate sve posljedice konverzije na koju je tužitelj pristao.

33. Međutim, tužitelj je zatražio i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštene i ništetne odrebe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli i to od dana plaćanja do dana sklapanja Aneksa ugovora o kreditu, a prema recentnom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u revizijskoj odluci br. Rev457/2025-21 od 27 svibnja 2026. godine, te u odluci br. Rev-205/202-2 od 25. veljače 2026. godine, taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu zahtjev tužitelja osnovan na temelju općeg propisa iz članka 1111. i članka 1115. ZOO.

Naime, prema istom shvaćanju:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR *nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih* na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima *pravo na zatezne kamate* na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

34. Zbog toga tužitelj bi imao pravo na isplatu ovih zakonskih zateznih kamata za razdoblje od dana sklapanja ugovora o kreditu pa do dana 30. rujna 2025. godine.

35. Prigovor zastare ovog potraživanja tužitelja je neosnovan.

36. Prema „Objedinjenom pravnom shvaćanju“ donesenom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

Nije sporno da je tužba za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetnu poslovni broj P-1401/12 podnesena 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare, a glede zahtjeva za isplatu zbog ništetnosti odredbi ugovora o valutnoj klauzuli zastara je ponovno počela teći donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6632/17 dana 15. lipnja 2018. godine, pa bi zastara ove tražbine nastupila 15. lipnja 2023. godine.

Tužba je u ovom predmetu podnesena 14. lipnja 2023. godine dakle prije isteka roka zastare.

37. Prema odredbi članka 223. ZOO-a kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su tražbine kamata, plodova, troškova i ugovorne kazne.

38. Iz navedenih razloga osnovan je dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na uglavničene zatezne kamate na mjesečne iznose preplate po osnovi tečajnih razlika obračunate za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015. godine.

39. S obzirom da su kamate dosuđene u apsolutnom iznosu na taj iznos tužitelju pripada daljnja procesna kamata prema članku 31. st. 1. ZOO-a i to od dana podnošenja takvog zahtjeva sudu tj. od 22. rujna 2026. godine.

40. Slijedom svega navedenog valjalo je tužbeni zahtjev odbiti kao što je navedeno u točki I. izreke, te usvojiti zahtjev za isplatu zatezne kamate kako je to navedeno u točki II. izreke.

Zahtjev za isplatu zatezne kamate u razdoblju prije podnošenja zahtjeva valjalo je odbiti kao neosnovan – točka III. izreke.

41. Neosnovan je prigovor tuženika radi prebijanja jer po stavu ovog suda njegova tražbina prema tužitelju ne postoji, a vezano za ništetnost predmetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli.

Odlučna je činjenica da je u konkretnom slučaju uzrok ništetnosti ugovorne odredbe, temeljem čega tužitelj kao potrošač ostvaruje pravo na vraćanje onog što je tuženik kao banka odnosno trgovac primio temeljem te ništetne odredbe, ponašanje samog tuženika koji je postupajući protivno zakonu, ostvario nepripadnu korist.

U takvoj situaciji, tužitelj kao potrošač, pa i u razdoblju kad je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od početno ugovorenog tečaja, nije ništa stekao od tuženika pa da bi on kao nesavjesni stjecatelj, mogao na tome temeljiti neku svoju tražbinu prema tužitelju.

Takva tražbina tuženika nije osnovana jer se ne radi o iznosima koje je tužitelj od tuženika na temelju ništetne odredbe ugovora primio da bi mu ih temeljem odredbe članka 323. stavak 1. ZOO-a bio dužan vratiti.

Isto tako stavak 2. cit. članka propisuje kako je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora, odgovorna svome suugovaratelju za štetu koji trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

U tom smislu tuženik na čijoj je strani razlog krivnje za sklapanje takvog ugovora, ne može ostvariti pravo na naknadu štete od tužitelja, odnosno ovdje tražiti da potraživanje tužitelja umanji prijebojem, zbog čega je valjalo odlučiti kao u točki IV. izreke.

42. Rješenje o troškovima postupka osniva se na odredbi članka 154. stavak 4.. ZPP-a, a uvažavajući činjenicu da je tužitelj u ovom sporu zatražio pravnu zaštitu kao potrošač i slabija ugovorna strana u odnosu na tuženika kao trgovca, pa je ocjena suda, da je u skladu sa sadržajem i pravnim domašajem konvencijskog i ustavnog prava tužitelja na pristup sudu, iako je tužitelj u konkretnom slučaju izgubio parnicu u odnosu na glavno potraživanje, a uspio je samo u odnosu na sporedno potraživanje (uglavničene kamate), primjereno odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ovog parničnog postupka.

Pri tome ne treba smetnuti sa uma da je tužitelj postavljanjem eventualno kumuliranog zahtjeva samo preformulirao glavni zahtjev u kojem je već tražio zakonske zatezne kamate, ali ne u apsolutnom iznosu.

U Zlataru dana 6. studenog 2026.

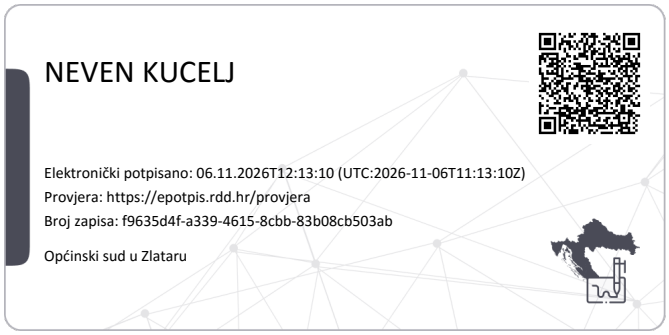
S u d a c

Neven Kucelj

Uputa o pravnom lijeku!

Protiv presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dn-a:
1. punomoćnik tužitelja
2. punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-c27c3**

Kontrolni broj: **0412e-3fc46-d494b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.